

M'hauria agradat poder-los dir...

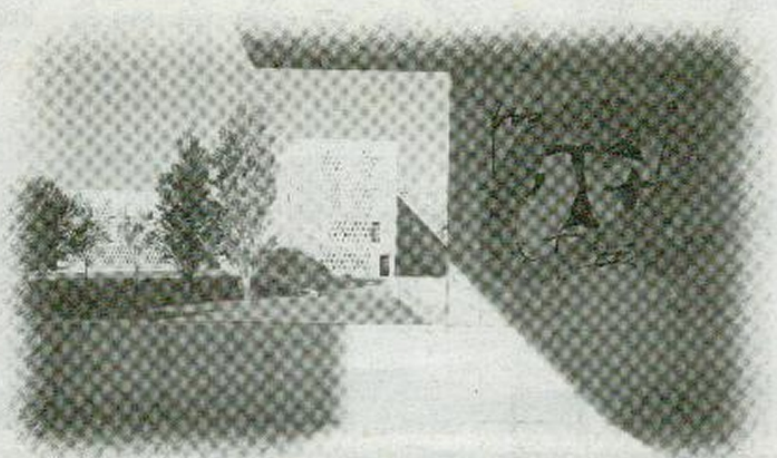
El dia 16 de maig passat vam inaugurar oficialment l'edifici del nou Campus de les Terres de l'Ebre de la Universitat Rovira i Virgili (URV) d'una manera una mica especial. Dic especial perquè la conjunció d'interessos indignats d'una part dels alumnes i dels professors de Campus, dels membres de la Junta de Personal del PAS de la URV, de membres del col·lectiu 15-M i de sindicalistes variis va impedir que es fessin alguns actes i parlaments que havíem pensat de fer. L'acte va quedar deslluït per les xiulades i els crits, però, finalment, considerem inaugurat el nou Campus.

Va ser molta la gent que va venir a acompanyar-nos i crec que mereixen un reconeixement. Van venir, a més del president de la Generalitat i del meu rector: més d'una vintena d'alcaldes de les Terres de l'Ebre, els presidents dels quatre consells comarcals, un nombrós grup de representants de la Diputació amb el seu president, tot el consistori de l'Ajuntament de Tortosa amb el seu alcalde, tots els directors dels serveis territorials de la Generalitat amb el delegat del Govern, una àmplia representació de la direcció de la URV, de professors del Campus i de la resta de la universitat, els tres arquitectes que van dissenyar el Campus, el representant de l'empresa que va fer l'obra i el que la va supervisar, representants del bisbat, diputats i senadors; molts membres de la societat civil ebrenc que obvio detallar per no allargar el paràgraf (però aquí hi sou tots... Sí, tu també) i molts ebrenques que van voler estar presents en un acte que, per a molts, jo inclòs, tenia una gran importància real i simbòlica. No crec necessari estendre'm a explicar la importància que té el nou Campus. Per a aquells que l'entenen, la importància, no calen més paraules, i per als altres, les paraules no són necessàries. No vaig poder agrair-los, un per un, a tots els que ens van acompanyar personalment, la seva presència, ni disculpar-me pels fets que van tenir lloc allí, i ho faig ara a través d'aquestes línies.

No vaig poder dirigir-los la paraula a tots, per les raons citades, i m'hauria agradat poder-los dir per què es tractava d'una inauguració molt especial. Els hauria dit que el primer document escrit en què es parla d'universitaris que estudiaven a Tortosa data de l'any 1294, segons l'historiador i amic Jesús Massip. Segur que la majoria de les cent millors universitats del món a dia d'avui no existien en aquelles dates. Els hauria dit que la Universitat de Tortosa, juntament amb la resta d'universitats de Catalunya, Tarragona inclosa, van ser prohibides i destruïdes el 1714 pel decret de Nova Planta del rei borbó de l'època i que, per tant, han passat gairebé 300 anys (298, per ser exactes) abans que les Terres de l'Ebre tornessin a tenir una institució universitària amb seu pròpia. Es tracta de l'última ciutat de recuperar la presència universitària d'aquelles que la van per-

dre el 1714.

M'hauria agradat poder-los dir, a més, que el nou Campus és un projecte arquitectònic exemplar. Ha costat menys diners de la quantitat en què va ser pressupostat, i això no ho poden dir molts projectes, tot i que d'exemples contraris en coneixem a cabassos. El Campus s'ha fet, a més, en el temps prefixat. Un dia ja llunyà vam posar-hi la primera pedra i ens van dir que divuit mesos més tard estaria acabat. Justa la fusta, en el temps acordat l'obra estava acabada i, encara més, els he de dir que molt ben acabada. Característiques, totes elles, que no acostumen a acompanyar les obres públiques del nostre país. Les Terres de l'Ebre i els territoris limítrofs estan responenent molt satisfactoriament a aquesta nova infraestructura i, una mostra és que el

proper mes de setembre, quan comencem el curs 2012/13, arribarem a la xifra d'alumnes que havíem pensat que tindríem d'aquí a deu anys.

També, per acabar i per no fer-me pesat perquè les característiques del Campus i els seus estudis, alumnes i detalls són ben coneguts, m'hauria agradat poder-los dir que el nou equipament està ubicat en un lloc immillorable que és l'enveja de tots el que ens vénen a visitar. A la vora del riu, dintre d'un parc, vigilar a distància pel massís dels Ports, d'una banda, la dreta, i pel seguit de castells (la Suda, Sant Joan, Tenasses) per l'altra. A la banda esquerra del riu Ebre comparteix espai amb la Catedral i amb el Mercat, símbols de la puixança econòmica, intel·lectual i cultural de les nostres terres des dels temps més antics. És cert, però, que també comparteix espai amb una ignomínia rovellada al mig del riu, record constant i sembla que perenne d'un cop d'estat d'uns militars sublevats i d'una guerra cruel que va acabar amb les llibertats, la cultura i gairebé amb el futur de les Terres de l'Ebre.

En els moments de màxima cridòria, just quan arribava el president Mas, pensava que, tot plegat, semblava una coincidència d'interessos a través de la història entre aquells que pretenien rebentar l'acte, el rei borbó de 1714 i aquells militars franquistes que van bombardejar aquesta mateixa riba esquerra de l'Ebre el 1938-39. A tots ells els hauria agradat que el nou Campus no s'hagués inaugurat, potser ni fet... però això no ha passat. Llarga vida al nou Campus.